

Ef; 1:3-14.

Isten megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztus által. – Jó ezt ma, Újkenyérkor, a hálaadás ünnepén tudatosítani magunkban, **ez(!) az Isten iránti hála fix alapja**. Isten megáldott minket mennyei világa lelki áldásaival Krisztus által.

Persze ezenkívül még sok mindent ad az embernek Isten, amiért hálásak lehetünk. Ad földi életet, megélhetést, egészséget, társat, gyermeket, jó időt, kenyeret. Ezekért is helyes hálát adni Istennek, de ezek nem szolgálhatnak a hálás élet alapjául, mert ezek mind időlegesek és esetlegesek. Ma egészséges vagyok, de holnap megbetegszem. Ha az egészséghöz kötöm hálám, előbb-utóbb el fog múlni. Egyszer jól megy a gazdaság, máskor meg rosszul. Egyik évben ilyen a termés, a másikban meg olyan. Ez nem lehet fix alapja az Isten iránti hálának, az Istennel való kapcsolatnak. Az ilyen változó dolgok inkább tűnnek ingoványoknak, mint fix alapnak. Ezekre nem alapozhatjuk hálánkat. Ezek mentén ma is a fél gyülekezet talán tudna hálát adni, a másik fél meg nem. Pedig Isten várja a hálánkat. „Az becsül engem, aki hálát ad” – mondja az 50. zsoltárban Isten, Szenczi Molnár fordítása szerint. (Lásd énekeskönyv)

Isten mindig várja a hálánkat. A keresztyén élet, hálás élet. S csakugyan. A keresztyén ember mindig megtalálja a hálára az okot. Hálát tud adni Istennek a kenyérért. Egyszer egy osztálytársam, aki a refibe járt, de hitben nemigen, mondta, hogy ő nem imádkozik az étkezés végeztével, mert az enivalót a szülei biztosítják a számára. (Szerintem nekik se gyakran köszönte meg.) Aki már keresztyén, hálát tud adni a kenyérért is, meg a szüleiért is. Hálát ad, ha élvezheti a bőséget, hisz Isten ezt is sokaknak megadja, de hálát tud adni a szűkösebb körülmények közt is. Hálát ad, ha egészséges, de élete hálás a betegágyban is. Én magam is sok-sok beteg embert hallottam hálaadással kezdeni az imádságát. A keresztyén embert hálára indítja egy új élet, egy gyermek születése, de hálaadással tud megállni a ravatalnál is. Nem mintha neki nem fájna iszonyatosan a gyász, de tud hálás lenni elhunyt szerettei életéért. A keresztyén ember mindig megtalálja a hálára az okot. És ennek az állandó hálának az alapja Isten Isten Krisztus által adott mennyei áldása.

Ez az az áldás, mely a hálának kiapadhatatlan forrása, melyről azonban fontos hangsúlyozni, hogy Jézus Krisztus által adatott. Nem véletlenül vagy szószaporításból írja ezt az apostol. Mert a gyakorlatban úgy találjuk, hogy minél közelebb vagyunk Jézus személyéhez, annál erősebben érezzük Isten iránt is a hálát, méghozzá minden körülmények között, s minél jobban távolodunk Krisztustól, akárcsak egy általános teizmus, istenhit irányába is, s minél inkább az akár jó, akár rossz körülményekre figyelünk Jézus helyett, annál hálátlanabbá válunk Istennel szemben. Nem véletlen ez, hiszen csak Krisztus által kaptuk azt az áldást, mely a mindig hálás életnek, a keresztyén életnek a fix alapja lehet.

De nézzük meg immár magát ezt a Krisztus által adatott áldást, mely képes hálaszót adni még a nélkülöző, a beteg vagy akár a gyászoló szájába is. Miben is áll tehát ennek a Krisztusban kapott áldásnak a lényege?

A baj, az emberlét tragédiája abban gyökerezik, hogy egy szétesett világban élünk. Az életnek azt a gyönyörű harmóniáját, egységes egészét, melyet Isten megteremtett, rípiyára törte a bűn. Messzire került a menny és a föld. Olyan messzire, hogy nem is láthatjuk érzékeinkkel a mennyeit. Épphogy csak sejtjük, hogy van ott valami. Nem láthatjuk, csak hihetjük, mert Isten beszél nekünk róla. De mi nem tudunk kapcsolatba kerülni a mennyivel. Egyszerűen túl nagy lett a szakadék a föld és a menny között. A boldogság forrása, Isten a mennyhez tartozik. Az bűnös ember számára elérhetetlen. Sokan azt gondolják, s még többeket megkísért a gondolat, nincs is. Szintén elérhetetlenek a mennybe került emberek. Semmi kapcsolatot sem tudunk velük ápolni. Ezért olyan fájdalmas a gyász még akkor is, ha jó reménységgel lehetünk az eltávozott felől. De nem is mindig lehetünk, hisz a menny olyan messze van, hogy az ember oda saját erejéből el nem juthat. Sem jósága, sem tudása, sem ereje nem elegendő ehhez. Túl messzire került a bűn következtében az embertől a menny, pontosabban a mennytől a bűnös ember. De a bűn következtében a földi életünk is törésekkel és repedésekkel van tele. Emberek sokaságától választanak el ezek a repedések: A gyűlölet, a bizalmatlanság, az ellenszenv törésvonalai. Még a szereteteinkkel való kapcsolatainkban is ott vannak ezek a repedések, melyek rossz esetben törésvonalakká lesznek. Kitagadott gyermekek, elfeledett szülők, elhagyott házastársak tudnának tanúskodni erről. S az életnek ez a töredezettsége, meghasonlottsága, ez fáj. Ez az élet tragédiája. Akárhogy rakosgatjuk repedezett, töredezett életünk cserépdarabjait, sehogy se akar összeállni egy boldog egészé.

Isten azonban Krisztusban egybefoglal mindenedet. Ez a nekünk Jézusban adatott áldás lényege. Jézus Krisztusban Isten újra egybefoglalta azt, ami véglegesen szétszakadtnak látszott; az istenit és az emberit. Jézusban az Isten és az ember tökéletes egységet alkotott. Jézusban közeljött és elérhetővé vált számunkra a menny. Jézus által ismét közelivé lett, a távollakó Isten, a boldogság egyetlen igaz forrása. És téged arra kiválasztott már jó előre, minden érdemed nélkül, hogy ihass ebből a forrásból. Kiválasztott arra téged, aki az ő igéjét hallgatod, hogy Isten gyermekévé légy Jézus Krisztus által, aki bűnbocsánatot szerzett neked a kereszten. Aki megmentett téged bűneid következményeitől. Attól, hogy végleg magadra maradj összetört, szétesett léleteddel. Mint mikor egy kisfiú egyedül marad otthon, s játék közben leveri a szép herendi vázát, s nem tudja pontosan, hogy mi lesz ebből, de érzi, hogy iszonyatosan nagy baj van. S próbálja rakosgatni a cserepeket, de sehogy se lesz belőlük egy szép váza, s tudja, hogy ezért büntetés jár. Nos ez a széttört váza a te léted, mely bűneidtól megy rípiyára. De Isten mennyei áldása, Jézus, a romokból egy tökéletes szépet épít. Mintha valaki ott teremne a kisfiú mellett, s a cserepekből csodát téve egy még szebb, még értékesebb vázát varázsolna, hogy mikor a szülők hazaérnek, elcsodálkozva dicsérnék meg fiukat, hogy hogy kicsínosította azt a vázát. – Nos vázaügyben nem hiszem, hogy ezt bárki meg is tenné. De az léteddel Jézus ezt megteszi! S ő már a földi létedet is kiszépiíti, ha engeded neki, ha követed őt. A megbocsátás sok repedést tud eltüntetni az emberi kapcsolataidból. Isten bocsánata pedig, ha hálára késztesz, örömmel tölti fel létedet.

De ehhez valóban Jézus kezébe kell tennünk életünk cserépdarabjait. El kell hinned, hogy ő valóban gyönyörűt alkot majd belőle. Nem mindig látod ezt, hiszen az egybefoglalt, harmonikus élethez nem egyenes út vezet. Sokszor úgy tűnik Jézus mellett is, hogy most még jobban összezavarodott minden. De gondold csak meg! Ha valaki egy bűvöskockát akar

kirakni, hányszor össze kell kevernie a már meglévő oldalakat is ahhoz, hogy majd egyszer valamennyi oldal kész legyen. A mi életünk pedig sokkal bonyolultabb egy bűvöskockánál. De, ha hitben jársz, érezheted, hogy Isten áldása gyógyítja szétesett életedet. Ezért bátran hiheted, hogy Isten áldásában, Jézus kezében jó helyen van az életed. S az áldásban élve tapasztalhatod, hogyan forrnak össze dolgaid, s hogyan kötödsz egyre jobban a mennyeihez, a boldogság forrásához, az Istenhez. S ha ezt érzed, s ha e gyógyító személyre, Isten áldására, Jézus Krisztusra figyelsz, akkor megtelik valóban hálával az életed. Olyan hálával, melyet nem tud lerontani a pillanatnak semmi bosszúsága, semmi fájdalma. S ez a mindig jelenlévő hála ösztökéli a hívőt arra, hogy betöltse élete küldetését: dicsérje az Urat. Ámen.

- a) Ebben a rövid igeszakaszban hányszor szerepel Jézus valamilyen megnevezése, vagy Jézus személyére utaló névmás?
 - b) Milyen áldásokat, ajándékokat nevez meg az ige, melyek Jézus által adódnak nekünk?
 - c) Melyik ige utal arra, hogy Jézusban áll össze a szétesett világ?
1. A te lelkiéletedben milyen helyet foglal el Krisztus? Központja vagy csak díszje Jézus személye, keresztye és feltámadása a kegyességednek?
 2. Voltak, vannak fájó törések az életedben, melyek elválasztanak emberektől, s esetleg még az Istennel való kapcsolatodat is zavarták/zavarják?
 3. Hogyan hatott emberi kapcsolataidra az, hogy elindultál a hit útján? „Összeszedettebbé” lett Krisztussal az életed?
 4. Éreztél olyat a Jézus követés útján, hogy most még jobban összezavarodott az életed?
 5. Éltél át olyat, hogy valami nagy nehézségben is őszintén hálát tudtál adni az Istennek?